

REDERSCENTRALE C.V. Erkende Producentenorganisatie der Belgische Reders ter Zeevisserij

H. Baelskaai 25
8400 OOSTENDE

Inschrijvingsnummer : 39632242861-68

RESPONS VAN DE REDERSCENTRALE OP HET GROENBOEK OVER DE HERVORMING VAN GEMEENSCHAPPELIJK VISSERIJBELEID

1. Inleiding

De Rederscentrale heeft nota genomen van het Groenboek van de Europese Commissie en vindt dit document nuttig om de discussies rond de hervorming van het Gemeenschappelijke Visserijbeleid op te starten en een invloed te kunnen uitoefenen om de besluitvorming.

De opener van het Groenboek (“Een visie voor de Europese visserij tegen 2020”) houdt een aantal stellingen in waar de Rederscentrale zich in kan terugvinden. Vooral het aspect duurzame en winstgevende visserij die de Europese markt helpt bevoorraden is een doelstelling die wij delen.

Bij de omschrijving van de pijnpunten van het huidig Gemeenschappelijke Visserijbeleid stelt de Rederscentrale zich echter grote vragen. Er is de term ‘overbevissing’ die naar believen gebruikt wordt zonder duidelijk te maken wat de definitie er van is en welk percentage onzekerheid er over de betreffende cijfers bestaat. Rond overcapaciteit wordt ook niet nader omschreven waar dat op stoelt. Een overcapaciteit kan in veel gevallen ook aangepakt worden door een verhoogde vraag te creëren naar producten waarvoor het enige probleem is dat er een overcapaciteit aan productiemogelijkheden is.

Ook om een korte termijn denken van politieke overheden te vermijden zijn er veel meer onbetwiste gegevens nodig dan dat er nu voor handen zijn. Het startpunt voor het bekomen van al die noodzakelijke informatie moeten de producenten zijn, ondersteund door de wetenschap op biologisch, economisch en sociaal vlak. De manier waarop onzekere factoren zoals klimaatverandering, de financiële crisis en de grondstofprijzen in rekening worden gebracht gebeurt het

best op een regionale basis, zodat een aanvaarding van de producenten vergemakkelijkt wordt.

Kortom, het toekomstig Gemeenschappelijk Visserijbeleid voorziet best een veel groter aantal werkbare en algemeen aanvaarde gegevens om tot de visie voor de Europese visserij tegen 2020 uit het Groenboek te komen.

2. De vijf structurele tekortkomingen van het beleid volgens de Commissie.

2.1. Overcapaciteit

Het groenboek vermeldt opinies, opvattingen zonder dat er duidelijke gegevens voorhanden zijn om die beweringen te bewijzen. De vraag kan gesteld worden hoe er overcapaciteit kan zijn als de eigen productie niet volstaat voor de eigen bevoorrading. Verdere analyses van de visserijcapaciteit op lidstaat niveau zijn noodzakelijk en ook analyses per visgrond. De volgende stap zou dan moeten zijn om de socio-economische gevolgen van eventuele aanpassingen op basis van die analyses te bekijken. Verder dient de capaciteit per visserijtype te worden bekeken, ook op basis van de beschikbare visstocks (TAC's & quota) toegewezen aan de verschillende vloten. Alhoewel dit niet op puur wetenschappelijke basis zal kunnen, dient er toch met bovenstaande gegevens eerst en vooral een definitie van capaciteit bepaald te worden. De Rederscentrale vindt dus dat de capaciteit moet bepaald worden op basis van socio-economische gegevens en niet op basis van natuurbehoud. Wel wordt toegegeven dat de definitie een rechtstreeks verband dient te geven tussen capaciteit en visserij-inspanning. De mogelijkheid is er wel om rekening houdend met de socio-economische criteria de capaciteit te beheren via overdraagbare rechten, maar dit is wel zeer complex voor de Belgische gemengde visserij.

De Belgische vloot en de ganse visserijsector op nationaal en regionaal niveau, zijn volgens de Rederscentrale op een kritiek minimum volume gekomen en er is reeds een onherstelbare implosie van de werkgelegenheid in de sector. Een eenmalige sloopsubsidie is hier dus zeker geen oplossing voor de socio-economische problemen.

2.2. Doelstellingen

De Rederscentrale vindt dat in dit verband een duurzame ontwikkeling niet kan los staan van sociaal-economische doelstellingen. Het ecologische, het sociale en het economische moeten een evenwichtig en stabiel niveau van belang hebben. Qua strategie om deze drievoudige doelstelling te bereiken, is het noodzakelijk om alles op te bouwen vanuit de basis (bottom-up approach). De Rederscentrale is dus zeker niet te vinden om ecologische duurzaamheid als hoofddoelstelling naar voor te brengen. De sociale en de economische pijlers worden het best gebaseerd op de bestaande economische marktgebieden met toevoeging van de belangrijke eigen lokale bevoorrading.

Als het huidige Gemeenschappelijke Visserijbeleid gefaald heeft, is dit in grote mate door een eenzijdige benadering. Het is dus nuttig om terug te grijpen naar het huidige GVB (2371/02-art.2.1.) en op die basis de doelstellingen nauwkeurig te omschrijven.

Maximale Duurzame Opbrengst (MDO of MSY) wordt reeds naar voor gebracht als één van de middelen om de drievoudige doelstellingen te bereiken en dit lijkt ook voor de Rederscentrale een aanvaardbaar principe. Màr, de berekende waarden voor MSY (visserijsterfte en biomassa) mogen geen doel op zich worden anders moet men zich afvragen tegen welke sociaal-economische prijs die doelstellingen kunnen bereikt worden. Het zou ook nuttig zijn om aan de sector duidelijk te maken hoe bijvoorbeeld de vissterfte op MSY niveau (F_{msy}) wordt vastgelegd om het voor iedereen aanvaardbaar te maken dat dit inderdaad het juiste principe is.

Als MSY in het nieuwe GVB voorkomt, dan moeten er ook realistische alternatieven bij, voor het geval dat MSY tegen de bedoelde datum (2015) niet bereikt wordt. Er is al geweten dat het een enorme inspanning zal vergen om MSY überhaupt te bereiken. De doelstelling van MSY is om tegen 2015 een rendabele vloot te hebben, maar het principe moet ook die rendabiliteit garanderen, nadat de capaciteit is aangepast. Ook bij wetenschappelijke bronnen is de ondersteuning van het MSY-principe niet algemeen en wordt openlijk de vraag gesteld of de biologische pijler niet te veel doorweegt als criterium.

Voor de beroepsvisserij is het vissen niet een doel op zich maar wel de economie, dus rekening houdend met al het bovenstaande, dient er zeker ook een markt doelstelling toegevoegd te worden. Daarnaast is er voor de visserij zeker ook een rol weggelegd in de voedselbevoorrading en dit voornamelijk gericht op de lokale noden. De kwaliteit en de voedselveiligheid spelen vanzelfsprekend ook een belangrijke rol. Het verhandelbaar houden van de productie van de zeevisserij dient als onderdeel van de doelstellingen aanwezig te zijn in een nieuw GVB.

Belangrijk bij de duurzaamheidsdoelstelling op drie pijlers is dat er ook specifieke maatregelen worden geïdentificeerd om er te geraken. De relatie tussen die drie dient ook duidelijk bepaald te worden, net als de wegen er naar toe. Daarvoor is nog veel wetenschappelijk onderzoek nodig. De huidige beschikbaarheid van gegevens is niet voldoende om het project op te starten. Het is dan ook de vraag aan de Europese Commissie welke middelen er zullen worden voorzien om de noodzakelijke gegevens te bekomen.

De sector heeft al veel opgeofferd om de visserij-inspanning te verminderen. Het moet dus ook een onderdeel van de doelstellingen zijn op zich, om uiteindelijk resultaat te zien van die opofferingen. Voor de Belgische vloot geldt in ieder geval: kleiner kan niet meer.

Doelstellingen bepalen is een onderdeel van het werken aan een goede toekomst en dat geldt vanzelfsprekend voor de 3 pijlers van duurzaamheid. Er

moet dus ook aan de jeugd gedacht worden, aan de jonge starters op alle gebied en daarvoor dienen voldoende middelen te worden voorzien.

2.3. Besluitvormingskader

De Rederscentrale vindt dat een decentralisatie van de bevoegdheden een goede basis is voor de besluitvorming. Algemeen moet er een actieve betrokkenheid van belanghebbenden bevestigd worden. Concreet kan dit door een overkoepelend geheel van principes overeen te komen op een breed Europees platform. Regionale beheerseenheden, met vertegenwoordigers uit de visserij en uit de administratie van de betrokken lidstaten zouden moeten de verantwoordelijkheid opnemen om lange termijn beheersplannen uit te werken en beheersbeslissingen te nemen. Dit kan gebeuren op basis van specifieke beheersplannen voor de komende 3 tot 5 jaar, opgemaakt door de PO's. In die specifieke beheersplannen moet niet alleen rekening worden gehouden met de Europese principes, maar moet er ook aangetoond worden hoe er op een duurzame en winstgevende manier zal gewerkt worden. Voor dergelijke plannen is er vanzelfsprekend steun nodig van de wetenschap.

Het is daarbij belangrijk dat de afstand tussen de vissers zelf en die beheersorganen niet te groot wordt, zodat de vissers hun ervaring op het beleid kunnen laten wegen. In die zin is volgens de Rederscentrale de afstand tussen actieve vissers en de huidige adviesorganen (ACFA en RACs) al veel te groot.

Er kan ook een onafhankelijke audit voorzien worden die van tijd tot tijd moet nagaan of de specifieke beheersplannen van de PO's effectief worden nageleefd.

2.4. Verantwoordelijkheid van de sector

Het is dus aan de sector om aan te tonen dat de eigen plannen voor een duurzaam en winstgevend beleid worden nageleefd. Een P.O. is een ideaal orgaan om die verantwoordelijkheid op te nemen. Om dat te structureren, moet er bekomen worden dat een eerste verkoop van een productie enkel kan op basis van een verplicht lidmaatschap bij een PO waarvan de gepubliceerde plannen worden nageleefd.

Zowel PO als de leden producenten ontvangen best één of andere vorm van aanmoediging om het beleid uit te stippelen en na te leven. De kosten voor het beheer en de visrechten worden best gedragen door die PO's maar in de markt moet dan wel de garantie bestaan dat er winstgevend kan gewerkt worden, m.a.w. dat iedereen zijn steentje bijdraagt voor die kosten, inclusief de consument.

Dit geeft de vorm weer van de decentralisatie die de Rederscentrale naar voor brengt, waarbij beheer en marktsituatie op basis van lokale bevoorrading en loon naar werken, leidt naar een eerlijke concurrentie.

2.5. Nalevingcultuur

De reden voor het gevoel dat er op dit ogenblik geen nalevingcultuur heerst onder de vissers is de complexiteit van de regelgeving en de immense druk en onzekerheid die er heerst bij die vissers bij het uitoefenen van hun beroep. Alhoewel ze in veel gevallen er alles aan gedaan hebben om de complexe regelgeving na te leven, is er altijd twijfel of ze één of andere vorm van kleine lettertjes niet hebben over het hoofd gezien. Een mogelijke manier om een nalevingcultuur te bekomen is dat er geen regels worden opgelegd, maar concrete doelstellingen die elke visser op zijn manier mag aanpakken. Vooral in de gemengde visserij kan zelfbeheer zeker bijdragen tot een verbeterde nalevingcultuur. Naast een zo beperkt mogelijke regelgeving is een duidelijke omschrijving van de verantwoordelijkheden van de betrokken partijen noodzakelijk om die doelstelling te bereiken.

Voor het nastreven van gelijke controlebehandeling in en tussen alle lidstaten is de creatie van een Europees Controleagentschap een goede zaak. Veel bevoegdheden dienen vanzelfsprekend op nationaal niveau behouden te blijven en een controle op de controlefunctie door het Europees agentschap kan bijdragen aan dat gelijkheidsprincipe. Als de gemeenschapsfinanciering inderdaad van de naleving van de controleverantwoordelijkheid zal afhangen, is het belangrijk om er voor te zorgen dat de producenten / vissers hierdoor niet benadeeld worden. Er kan hier bijvoorbeeld aan een puntensysteem gedacht worden (zie rijbewijs in sommige landen).

3. **Verdere verbetering van het beheer van de EU-visserij**

3.1. Bescherming kleinschalige kustvloten

Eerst en vooral is het belangrijk dat er een definitie van 'kleinschalig' wordt overeengekomen. Het is aan te raden om dit te doen volgens een geografische indeling en rekening houdend met de specifieke verschillen per kustgebied. Kleinschaligheid van de vaartuigen is daarbij niet het enige criterium en moet in sommige gevallen zelfs helemaal niet als criterium worden beschouwd. In België is, zoals reeds aangekaart, de ganse vloot al afgebouwd tot op een niveau waarbij de vloot op zich al kleinschalig is en een verdere vermindering zou leiden tot het verdwijnen van een ganse visserijsector.

Een reconversie van grotere schepen naar kleinere om aan een eventuele kleinschaligheid te voldoen, zou in het nieuwe GVB zeker moeten mogelijk gemaakt worden, maar niet verplicht. Per regio dient geanalyseerd te worden of zo'n reconversie concreet wel mogelijk is. Punten zoals financiering, beschikbare en bereikbare visgronden, afstemming van lokale vraag en aanbod, enz... spelen hierbij een grote rol.

Volgens de Rederscentrale is een gedifferentieerde regeling volgens omvang in de praktijk niet te veralgemenen. Bepaalde details kunnen wel specifiek gemaakt worden per vlootsegment, zoals nu al gebeurt op nationaal niveau in België. Een Europese centralisatie van dergelijke principes in een algemene

tendens van decentralisatie is dus niet aan te raden. Met andere woorden, een gedifferentieerde regeling hoeft geen algemeen onderdeel te zijn van het GVB.

Echt grote ondernemingen, waarbij wordt gedacht aan niet KMO's, zouden daarentegen wel kunnen onderworpen worden aan dergelijke regeling. Dan zou het wel beter zijn om niet een kleinschaligheid, maar eerder een grootschaligheid of een industrieel niveau te omschrijven in het GVB.

Om de noodzakelijke visserijcapaciteit en de grootte van een vloot vast te leggen, zijn het lokaal sociaal-economisch belang van de visserijsector en eventueel de lokale voedselvoorziening, veel belangrijker factoren dan de 'kleinschaligheid'. Om voor een egaal speelveld te zorgen, wordt er in het GVB beter niet verder gegaan dan het vastleggen van de algemene doelstellingen. De details kunnen dan worden vastgelegd per kustgemeenschap.

3.2. De EU-visserij optimaliseren

Om lange termijn beheersplannen voor alle Europese visserijtakken te ontwikkelen is het noodzakelijk om zich te baseren op de kennis van de visser(ij). Dit betekent ook een noodzaak tot radicale hervorming van de manier waarop wetenschappelijk advies wordt voorzien om een beleid te bepalen. Een belangrijk onderdeel van die hervorming is de identificatie van mogelijkheden om het ontelbare aantal onzekerheden in de visserijwetenschap te verminderen.

Een afstemming van de hervorming van het GVB op het streefdoel om MSY te bereiken tegen 2015, dient eerst en vooral afgewogen te worden op basis van de vraag of dit wel mogelijk is voor alle visserijen terzelfder tijd. Verschillende fases van hervorming introduceren kan misschien helpen om een geleidelijke invoering van MSY te organiseren, wat een meer haalbare kaart lijkt. Het behoud van de MSY voor de verschillende visserijen zou dan eerder moeten toegevoegd worden aan de relevante specifieke stappen in het GVB per type visserij.

Volgens de Rederscentrale zijn zowel het systeem van vangstbeperking als dat van de beperking van visserij-inspanning belangrijk voor het beheer van de Europese en meer specifiek de Belgische visserij. Om dergelijk beheer te optimaliseren en ter gelijktijd teruggooi te vermijden is het individueel afstemmen door het beheersorgaan van quota en inspanning per vaartuig, op basis van type visserij, doelsoorten en visgronden het beste principe. Het beheer zelf wordt dan best geregionaliseerd en liefst op basis van markt- en voedselbevoorradinggegevens.

Voor het socio-economisch aspect is het ook belangrijk dat er voor quota en inspanning zo veel mogelijk flexibiliteit blijft, mogelijkheden tot overdracht dus, zowel tussen de vaartuigen als interregionaal. Dit zal altijd nodig blijven om een algemene Maximale Duurzame Opbrengst voor alle overblijvende vissers te garanderen.

Wat teruggooi betreft zijn niet alle wetenschappers (en zeker de vissers niet) het er mee eens dat dit altijd zo slecht is. Het gevoel bij de Rederscentrale overheerst dat voor het overgrote deel van de ongewenste bijvangsten teruggooi veel duurzamer en nuttiger is, dan alles aan boord te houden en aan te landen.

3.3. Relatieve Stabiliteit en toegang tot de kustvisserij.

De Relatieve Stabiliteit is gebaseerd op de manier waarop vloten en visserijgemeenschappen zich hebben ontwikkeld. Dit is een situatie die niet van vandaag op morgen kan veranderen. De toekomst van een visserijgemeenschap heeft al weinig houvast voor een lange termijn strategie en –planning, omdat zo zowel aan inkomsten- als aan uitgavenkant “price-takers” zijn en geen “price-makers”. In die zin speelt de relatieve stabiliteit dus een zeer belangrijke rol als bijdrage tot het verwezenlijken van de doelstellingen van het GVB.

Anderzijds staan de zaken natuurlijk niet stil en kan het gebeuren dat de evolutie er voor zorgt dat een aanpassing van het beginsel op een bepaald moment nuttig is voor alle betrokken partijen. De mogelijkheid om in dergelijke omstandigheden aanpassingen te kunnen doorvoeren, wordt dus best voorzien.

Het beginsel van relatieve stabiliteit laten verdwijnen, zou alleen kunnen als het volledig beheer op Europese Unie niveau wordt gebracht en dit is in tegenspraak met de voorkeur voor decentralisatie en zelfbeheer die op bijna alle andere plaatsen in dit document naar voren komen.

3.4. Handel en markten

Dit is volgens de Rederscentrale een onderdeel van het huidige GVB dat inderdaad niet heeft gewerkt. Er zijn onder andere te veel verschillen tussen de lidstaten om een Marktordening op een Gemeenschappelijke basis te laten werken. Anderzijds vragen we ons wel af wat er zou zijn gebeurd als het helemaal niets zou zijn geweest. Algemeen is er een tekort aan vis en visserijproducten op de Belgische markt en toch wordt in veel gevallen gevangen producten uit de markt genomen. Komt daar bij dat de invoerstromen op zich niet voldoende gekend zijn en er bestaan geen duidelijke E.U. criteria daaromtrent.

Producentenorganisaties moeten in een marktordening een belangrijke rol spelen en het is dus nuttig om die rol in een nieuw GVB duidelijk te definiëren. Een PO zou moeten kunnen een impact hebben op het vastleggen van een prijs voor de producten, hetgeen niet gemakkelijk is in een volledig vrije marktsituatie. Waarom zijn zo velen tegen een ondersteuning van de eerste verkoop? Dit moet toch perfect kunnen onder het mom van sociaal beheer van de visserijsector.

In veel marktgebieden zijn problemen ontstaan doordat de regels niet gevolgd werden en de impact daarvan is soms uitgebreid naar belendende gebieden.

Nu ook de import astronomische hoeveelheden haalt, is het hek helemaal van de dam voor de eigen productie. Er wordt gezegd dat sommige lidstaten van de E.U. niet de middelen zouden hebben om de import op een voldoende manier te controleren op hygiëne en kwaliteit. In het GVB kan dus best iets toegevoegd worden, zodat die middelen kunnen worden voorzien.

Zowat op alle fronten wordt vis aanzien als de belangrijkste bron van natuurlijke kwaliteitsvol dierlijk vet, en als belangrijke voedingsbron voor de mens. Toch wordt er geen aanvaardbare prijs voor betaald, laat staan een prijs die ten minste altijd de kosten van de productie dekt. Het verschil tussen de prijsvorming voor de consumenten en die bij eerste verkoop is groot. Een analyse van het volledige proces van eerste productie tot consument is noodzakelijk. Er is dus nood aan een mentaliteitsverandering in de publieke opinie en een mogelijke oplossing hiervoor is het linken van visserijactiviteiten met milieubeheer.

Op alle vlakken is visvangst natuurlijker dan viskweek en dit zeker in derde landen die visproducten invoeren in de Europese Unie. Strikte milieuvorwaarden en een goede anti-dumpingreglementering, zijn het minste wat kan gedaan worden om de eigen productie de nodige concurrentiele status te geven. De eigen productie verdient ook steun voor promotie. Voor de consumenten moet het ook duidelijk zijn wat de kwaliteit, de voedingswaarde en het milieu-impact zijn van bijvoorbeeld vers gevangen schol in vergelijking met een ingevoerde gekweekte pangasius. Voor het ogenblik zijn er in de visserijsector niet voldoende middelen om daaromtrent bijvoorbeeld een grootscheepse televisiecampagne te organiseren.

Zoals eerder reeds aangehaald zou een versterking van de producentenorganisaties een onderdeel moeten zijn van de hervorming van het GVB. Hun efficiëntie is zeker voor verbetering vatbaar en aangezien het systeem van PO's door de lidstaten is opgezet en door de Europese Commissie is aanvaard, dient er op die niveaus ook meegewerkt te worden aan de verbetering van die efficiëntie. Momenteel is de GMO te verticaal geregeld op Europees niveau. Mogelijke tussenkomsten moeten herbekeken worden, maar het onderdeel "minimale prijzen" mag niet verdwijnen. Er moet wel meer gepoogd worden om het aanbod te consolideren op bijvoorbeeld regionaal of havenniveau. Spijtig genoeg is het budget van de GMO belachelijk laag.

Om een goede GMO te hebben, is het ook noodzakelijk dat er goede gemeenschappelijke organisatie voor de stocks van die markt behouden wordt. Daarbij is de traceerbaarheid van de producten heel belangrijk. Het opzetten van een systeem van traceerbaarheid kan een onderdeel zijn van de hulp die PO's zouden moeten krijgen om de markten te beheren en het aanbod aan de vraag te koppelen.

De basisdoelstellingen van de GMO dienen behouden te blijven:

- (1) het nastreven van een evenwicht tussen vraag en aanbod;
- (2) het stabiliseren van prijzen, zodat er een minimum inkomen gegarandeerd wordt voor de vissers en

(3) het verbeteren van de algemene concurrentiepositie van de vissersvloot van de Europese Gemeenschap op de wereldmarkten.

Producentenorganisaties moeten er aan meewerken om deze doelstellingen te bereiken en daarvoor wordt er best in een nieuw GVB voorzien dat er een aantrekking en een beloning is voor leden van PO's. Binnen een GMO dienen de sleutelementen het vastleggen van richt- en referentieprijzen en de interventiemechanismen te blijven. De invulling van deze elementen is de grote uitdaging. Er is ook een strategie nodig om noodmaatregelen vast te leggen. Een Europees label dat het navolgen van de voorwaarden voor de drie pijlers van het GVB weergeeft (economie, sociale zaken en milieu), past perfect in dit concept.

De uit de markt genomen producten (ophoudregeling) zouden bijvoorbeeld zelf een specifieke marktregeling kunnen krijgen. In plaats van de huidige tussenkomsten zou een marktwaarde op een product kunnen geplaatst worden. De PO's zouden de mogelijkheid moeten krijgen om dit te verhandelen op voorwaarde dat ze een programma hebben opgesteld dat de geplande acties in dat verband in detail omschrijft. Het is wel spijtig dat in het Groenboek de kosten voor een GMO een barrière lijken te vormen voor het uitwerken ervan.

Samengevat komen de antwoorden op de vragen in het Groenboek in dit hoofdstuk hierop neer: de marktmechanismen dienen de principes "voor wat, hoort wat" en "loon naar werken" na te streven. Steun voor certificering en etikettering wordt het best verleend op basis van doelstellingen per regio. Dergelijke etikettering gebeurt het best via erkende PO's, die best ook dergelijke verantwoordelijkheid opnemen voor de productie die niet rechtstreeks door de vangstsector op de markt worden gebracht, inclusief import. De erkenning van een PO kan daarvoor afhankelijk worden gemaakt van de voorwaarde dat er volgens een bevordering van duurzame beheerde visserij gewerkt wordt en dat er in hun beleid rekening wordt gehouden met de behoeften van de markt. Op deze manier zal er geen verkoop mogelijk zijn zonder goedkeuring van een PO. Dit is de manier om een evenwichtig handelsbeleid tot stand te brengen op basis van eerlijke prijzen binnen een eerlijke concurrentie.

3.5. Het GVB en het maritiem beleid

Voor de visserijsector is het noodzakelijk dat de ruimtelijke ordening en de vrijwaring van het recht op vissen in het Geïntegreerde Maritiem Beleid (GMB) geïntegreerd worden. Dit recht moet zeker ook vermeld worden in het GVB en er kan ook op gewezen worden dat er heel wat plichten tegenover staan. Voedselbevoorrading op een milieubewuste en socio-economische manier moet voorrang krijgen binnen de maritieme strategie. Een mogelijk extra dimensie voor de visserij die aan het GMB kan worden toegevoegd is het aanpakken van vervuiling en het opvolgen van een eventuele impact van klimaatverandering.

3.6. De kennisbasis van het beleid

Er is een radicale hervorming nodig van de manier waarop wetenschappelijke adviezen worden voorzien. De inbreng van de kennis en ervaring van de vissers dient te worden geregeld. Ook het principe voor het verzamelen van gegevens moeten opnieuw worden bekeken en de vele onzekerheden die er op dit moment in de analyses zitten, moeten drastisch worden verminderd. Aan de andere kant stellen we vast dat de veiligheidsmarges die in de stock-analyses zijn ingebouwd in weinig andere wetenschappelijke analyses zo uitgebreid voorkomen.

Het ganse wetenschappelijke gebeuren moet samen met de vissers georganiseerd worden. Een eenvormige overeengekomen interpretatie van een aantal gegevens heeft een veel grotere wetenschappelijke waarde en is een veel betere basis voor het omzetten in een beleid. De combinatie van ervaring en een specifieke opleiding voor de bemanningen van commerciële vaartuigen kan leiden tot een actueel volledig beeld van de effectieve situatie in de Europese wateren.

3.7. Structuurbeleid en openbare financiële steunverlening.

Voor de Rederscentrale is het vanzelfsprekend belangrijk dat een Vlaamse visserijsector, en bij uitbreiding een Europese, blijft bestaan. Visvangst door eigen schepen is een wezenlijk onderdeel van die sector. Door de volatiliteit van de markten, zowel aan de kant van het inkomen als aan de kant van de kosten, is het niet gegarandeerd dat het vangstonderdeel van de sector te allen tijde economisch leefbaar is. Daar moet bij de toekenning van steun mee worden rekening gehouden.

Visvangst blijft ook een belangrijk onderdeel van de voedselvoorziening. Er zijn al belangrijke stappen ondernomen voor hygiëne en kwaliteit van de wild gevangen vis en ook rond voedingswaarde komen een aantal voordelen aan het licht. Ook op deze basis heeft de sector steun nodig om minder hygiënische en minder kwalitatieve concurrentie tegen te gaan.

De werkgelegenheid in de sector is in Europa ook al afgestemd op deze voorwaarden (hygiëne en kwaliteit) en zodoende kan ook de sociale factor worden uitgespeeld op een volledig open markt. Ook om deze oneerlijke concurrentie tegen te gaan, kan een financiële steunverlening noodzakelijk blijken.

Op deze basis is het niet te verdedigen dat steun enkel wordt voorzien voor specifieke overgangsstappen, vooral diegene die blijkbaar enkel gestoeld zijn op de ecologische pijler van de duurzaamheid. Anderzijds kan het voor elkeen van de drie pijlers van duurzaamheid noodzakelijk zijn om steun te verkrijgen en zodoende dient, zoals nu gebeurt, voor ieder voorstel de afweging te worden gemaakt. Deze afweging kan dus op basis van verschillende voorwaarden gebeuren voor verschillende sectoronderdelen en ook anders zijn voor verschillende geografische regio's.

Voor de Rederscentrale blijft een eigen marktbevoorrading aan een verantwoorde kost, van hygiënische en kwalitatieve producten de belangrijkste doelstelling voor financiële steun, zodat alle kansen blijven behouden voor een duurzame visserijsector op basis van de 3 duurzaamheidspijlers. Het is dus ook noodzakelijk dat er een aantrekking wordt gecreëerd om de toekomst te vrijwaren en om de duurzame ontwikkeling van de sector te garanderen. Daarom moet steun voor vervangingsnieuwbouw in de toekomst opnieuw mogelijk moeten worden. Ook een gerichte ondersteuning aan starters/jonge reders moet voorzien worden. Tevens wordt geijverd voor het behoud van subsidies onder zwaartepunt 1 van het huidige Europees Visserijfonds.

Dergelijk systeem voorziet in de noodzaak om een aantrekking te ontwikkelen die de toekomst kan vrijwaren en een duurzame ontwikkeling van de sector kan garanderen. Het visserijbeheer dient dan ook gratis te blijven en permanente subsidies moeten mogelijk blijven.

3.8. De externe dimensie

De rol die de E.U. kan spelen op internationale fora kan zeker versterkt worden als op een afdoende manier belanghebbenden aanwezig zijn in Europese delegaties. De Rederscentrale vertegenwoordigt (momenteel) geen belangen voor betrokkenen rond deze vraagstelling, maar geeft hierbij toch een visie voor de volledigheid. Het beginsel van gratis toegang tot internationale wateren dient behouden te blijven, maar een strak beheer met beperkingen waar de noodzaak is aangetoond, moet ook mogelijk zijn. Op die basis is een internationaal controleorgaan ook belangrijk.

Ook op dit niveau zullen goede contacten tussen visser en wetenschapper daarvoor belangrijk zijn en dit ter uitwerking van zowel economische als biologische gegevens. De E.U.-ondersteuning van ontwikkelingslanden dient vooral afgestemd te worden op eigen voedselbevoorrading en milieubeheer. Ondersteuning van aanwezigheid op de internationale markt kan daarbij contraproductief werken. Bij het bepalen van de noodzaak voor het aanwenden van de gemeenschapsbegroting voor de kosten van E.U. visserijactiviteiten in wateren van derde landen, dient rekening te worden gehouden met de 3 pijlers van de duurzaamheid en dient de resulterende prijsvorming voor de producten onder controle te worden gehouden. In de visserijgebonden bilaterale besprekingen kan aquacultuur dezer dagen niet meer ontbreken.

3.9. Aquacultuur

Voor de Rederscentrale wordt aquacultuur best afgestemd op de noodzaak van voedselbevoorrading. Zelfs voor de ecologische pijler van de duurzaamheid binnen de GVB doelstellingen is visserij - het vangen van wilde vis - het meest natuurlijke en zodoende zou alle socio-economische ontwikkeling binnen het GVB volledig moeten worden afgestemd op de visserij.